

Środa 6 lipiec 2005

40. wzywa Komisję i rząd turecki do dalszego opracowywania i wspierania projektów promujących pracę kobiet i ich zatrudnienie, w tym projektów stworzonych przez organizacje pozarządowe i wzywa rząd turecki do wdrażania krajowych planów działania dotyczących zatrudnienia kobiet zgodnie z praktyką wypracowaną przez Państwa Członkowskie;
41. wzywa związki zawodowe i innych partnerów społecznych w Unii Europejskiej i w Turcji do współpracy przy zwiększaniu udziału kobiet w tureckim rynku pracy oraz na pozycjach decyzyjnych;
42. podkreśla swój zamiar ścisłego monitorowania sytuacji kobiet w Turcji, corocznego sporządzania raportów w tym zakresie za pośrednictwem parlamentarnej Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia i zaleca Komisji uczynienie tego samego;
43. wzywa Komisję do systematycznego i całościowego objęcia w swoim pierwszym sprawozdaniu dla Rady Europejskiej w grudniu 2005 r. dotyczącym tempa przeprowadzania reform, które określi również postęp negocjacji, postępu uczynionego do tej pory w zmienianiu i wdrażaniu ustawodawstwa promującego prawa kobiet;
44. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, rządów Państw Członkowskich oraz Komisji, Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy oraz rządowi i parlamentowi tureckiemu;

P6_TA(2005)0288**UE/Irak — podstawy zaangażowania****Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie projektu ramowego zaangażowania się Unii Europejskiej na rzecz odbudowy Iraku (2004/2168(INI))**

Parlament Europejski,

- uwzględniając Komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie ramowego projektu zaangażowania Unii Europejskiej na rzecz odbudowy Iraku COM(2004)0417,
- uwzględniając wspólne pismo Rady Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej w sprawie Średniookresowej Strategii UE w Iraku, D(2004)10111, z dnia 9 czerwca 2004 r.,
- uwzględniając dokument Komisji w sprawie Programu Pomocy dla Iraku na rok 2005, PE/2005/401,
- uwzględniając Notę Rady Unii Europejskiej w sprawie zintegrowanej misji Unii Europejskiej mającej na celu zaprowadzenie praworządności w Iraku, (6405/3/05 — REV 3), z dnia 21 lutego 2005 r.,
- uwzględniając wnioski Rady Europejskiej z posiedzeń w Brukseli (17 lutego 2003 r.) i Salonikach (19 i 20 czerwca 2003 r.) oraz deklarację greckiej prezydencji (Ateny, 16 kwietnia 2003 r.),
- uwzględniając wnioski Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dnia 25 kwietnia 2005 r.,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ 1483 (2003), 1500 (2003), 1511 (2003) i 1546 (2004),
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje z dnia 16 maja 2002 r. w sprawie sytuacji w Iraku w jedenaście lat po wojnie w Zatoce Perskiej⁽¹⁾, z dnia 30 stycznia 2003 r.⁽²⁾ oraz 16 września 2004 r.⁽³⁾ w sprawie sytuacji w Iraku, a także swoje zalecenie dla Rady z dnia 24 września 2003 r. w sprawie sytuacji w Iraku⁽⁴⁾ i decyzję 2004/155/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2003 r. w sprawie zastosowania instrumentu elastyczności na rzecz przywrócenia porządku i odbudowy Iraku zgodnie z punktem 24 Porozumienia Międzyinstytucjonalnego z dnia 6 maja 1999 r.⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 180 E z 31.7.2003, str. 499.

⁽²⁾ Dz.U. C 39 E z 13.2.2004, str. 67.

⁽³⁾ Dz.U. C 140 E z 9.6.2005, str. 157.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 77 E z 26.3.2004, str. 226.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 54 z 23.2.2004, str. 1.

Środa 6 lipiec 2005

- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Handlu Międzynarodowego (A6-0198/2005),
- A. mając na uwadze, że wybuch wojny w Iraku był godnym pożałowania substytutem rozwiązania politycznego zmierzającego ku przemianom politycznym i demokratyzacji tego kraju,
- B. mając na uwadze, że konflikt ten zaowocował głębokim rozłamem we wspólnocie międzynarodowej,
- C. mając na uwadze, że wojna w Iraku, jej różnorodne aspekty i jej konsekwencje pozostają nadal delikatną kwestią dla opinii publicznej i rządów w Europie i dla Stanów Zjednoczonych,
- D. mając na uwadze, że przyjęcie jaśniejszych zasad ograniczenia stosowania przemocy w stosunkach międzynarodowych, walki z terroryzmem i zapobiegania rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia to działania leżące w zasadniczym interesie społeczności międzynarodowej,
- E. mając na uwadze, że Parlament łączy wola szybkiego i wszechstronnego rozwiązania wielu problemów nadal istniejących w Iraku,
- F. mając na uwadze, że lata dyktatury i ucisku, sankcje międzynarodowe i wojna doprowadziły do załamania się struktur społecznych i politycznych w Iraku, pozostawiając po sobie anarchię oraz brak bezpieczeństwa,
- G. mając na uwadze, że wzmożone poczucie braku bezpieczeństwa, akty terrorystyczne, porwania ludności cywilnej, w tym dziennikarzy, oraz naruszenia praw człowieka miały nieprzerwanie miejsce w ostatnich miesiącach i miały szczególnie wpływ na codzienne życie zwykłych Irakijczyków,
- H. mając na uwadze, że UE nie wysłała swoich obserwatorów na wybory w styczniu 2005 r., by byli na miejscu świadkami przebiegu tych wydarzeń, pomimo że odegrała ona istotną rolę wspierając i finansując przygotowanie tych wyborów,
- I. mając na uwadze, że proces odbudowy nie powinien być postrzegany jako mechaniczne działanie ograniczające się do odbudowy infrastruktury, lecz jako wynik obszernej strategii politycznej, obejmującej przemiany gospodarcze, społeczne i kulturowe oparte na pełnym poszanowaniu państwa prawnego, praw człowieka i praw mniejszości,
- J. mając na uwadze, że w skład kryteriów, które powinny zostać wzięte pod uwagę w strategii na rzecz odbudowy wchodzi elementy zewnętrzne i międzynarodowe, elementy krajowe, jak również wkład podmiotów pozarządowych,
- K. mając na uwadze, że irackie społeczeństwo i życie społeczne zostały całkowicie zaburzone przez dyktaturę Saddama Hussejna, łamanie praw człowieka, ucisk narodu irackiego i wojnę i dlatego i dlatego istnieje pilna potrzeba ponownego zorganizowania tego życia we wszystkich wymiarach, przy wykorzystaniu strategii, której priorytety należy ustanowić wspólnie z władzami Iraku, z pomocą ONZ i społeczności międzynarodowej,
- L. mając na uwadze masowe uczestnictwo Irakijczyków w pierwszych demokratycznych wyborach w tym kraju, wyłonienie demokratycznego rządu Iraku, wybór prezydenta oraz rozpoczęcie prac nad nową konstytucją,
- M. mając na uwadze, że na Program Pomocy UE na rok 2005 przeznaczone zostały środki budżetowe w wysokości 200 mln euro i że program ten określa potrzeby, które zostały odzwierciedlone w Narodowej Strategii Rozwoju (2005 — 2007) opracowanej przez rząd tymczasowy Iraku,
- N. mając na uwadze, że Unia Europejska musi ściśle współpracować z ONZ, która odgrywa dominującą rolę w odbudowie tego kraju, a także z innymi organizacjami międzynarodowymi,
- O. mając na uwadze, że UE była współgospodarzem międzynarodowej konferencji w sprawie Iraku w dniu 22 czerwca 2005 r.,

Środa 6 lipiec 2005

1. stwierdza, że należy przejść do porządku nad wydarzeniami z przeszłości i zwrócić się ku przyszłości; wyraża głęboki żal z powodu śmierci od momentu inwazji tysięcy cywilów i żołnierzy z innych krajów oraz rosnącej z miesiąca na miesiąc liczby ofiar; wyraża duże zaniepokojenie pogarszającym się stanem bezpieczeństwa w Iraku od czasu ogłoszenia w dniu 1 maja 2003 r. zakończenia walk; wyraża nadzieję, że doświadczenia wyniesione z wojny w Iraku przyczynią się w przyszłości do bardziej wielostronnego, demokratycznego i ukierunkowanego na wyniki zarządzania konfliktami na całym świecie;
2. przypomina wnioski Rady Europejskiej z czerwca 2003 r.; przypomina rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ 1483 (2003); przypomina rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ 1546 (2004), które jest wyrazem istnienia nowego ducha współpracy społeczności międzynarodowej oraz stanowi podstawę skutecznego międzynarodowego wsparcia dla przemian politycznych w Iraku oraz dla odzyskania przez niego politycznego znaczenia i suwerenności, a także pojednania wśród ludności Iraku pod przywództwem ONZ, zgodnie z jasnym harmonogramem działań;
3. uważa, że upadek reżimu Saddama Hussejna utworzył społeczeństwu irackiemu drogę w kierunku pokojowej, bezpiecznej i demokratycznej przyszłości, której przez dziesięciolecia odmawiała im represyjna polityka reżimu; podkreśla, że bezpieczeństwo i stabilizacja w Iraku i w regionie stanowi najpilniejsze wyzwanie dla wspólnoty międzynarodowej, ponieważ jest to zasadniczy warunek rozwoju żywotnego i opartego na wolnym wyborze poczucia obywatelstwa wśród obywateli Iraku; wyraża zaniepokojenie obecną niestabilną sytuacją, która wynika zarówno z rosnącej liczby aktów terrorystycznych, jak i z aktów oporu wobec obcych wojsk; uważa, że społeczność międzynarodowa ma moralny i polityczny obowiązek na to zareagować;
4. zaznacza, że dla położenia kresu obecnej sytuacji utrzymującego się zagrożenia oraz dla realizacji zobowiązań do wspierania procesu politycznego zatwierdzonych w rezolucji 1546 Rady Bezpieczeństwa ONZ sprawą najwyższej wagi jest znalezienie politycznego rozwiązania zmierzającego do wypracowania ogólnokrajowego porozumienia, jak oświadczyli uczestnicy Międzynarodowej Konferencji na temat Iraku, która odbyła się w Brukseli 22 czerwca 2005 r.;
5. ponownie zwraca uwagę, w tym kontekście, na znaczenie zwalczania bezkarności i popierania pojednania narodowego oraz konieczność postawienia przed sądem wszystkich osób odpowiedzialnych za poważne przypadki łamania praw człowieka w Iraku; potępia łamanie praw więźniów w więzieniu Abu Ghraib i odnośnych postanowień konwencji genewskich;
6. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu informacji dotyczących uprowadzeń i przymusowych zaginięć licznych obywateli irackich i cudzoziemców w Iraku; domaga się dokładnego wyjaśnienia tych zaginięć, włączając przypadek Abdula Jafara Al-Kubaysi'ego, byłego uchodźcy politycznego we Francji, i domaga się natychmiastowego uwolnienia tych osób.

Wybory do Tymczasowego Zgromadzenia Narodowego w styczniu 2005 r.

7. potwierdza swoje przekonanie, że wybory do Tymczasowego Zgromadzenia Narodowego były pierwszym niezbędnym krokiem w kierunku stopniowych przemian politycznych w tym kraju i że pozwoliły one wyborcom odczuć, iż mogą oni sami decydować o ich politycznej przyszłości, nawet jeśli same wybory nie prowadzą automatycznie do demokratyzacji; demokracja oznacza uwzględnianie woli narodu za pośrednictwem przedstawicielskiego rządu wybranego przez ten naród;
8. wyraża zadowolenie z faktu, że pomimo trudnych okoliczności spowodowanych klimatem braku bezpieczeństwa i przemocy w wielu częściach kraju, pierwsze wybory odbyły się w przewidzianym terminie oraz że ogólna frekwencja była ogromnym osiągnięciem, wskazującym na wolę i przekonanie Irakijczyków chcących samodzielnie określać swoją przyszłość demokratycznymi środkami; podkreśla zasadnicze znaczenie bezpieczeństwa dla tworzenia procesu demokratycznego; zwraca uwagę, że duża część sunnickiej mniejszości nie brała udziału w wyborach, a członkom innych mniejszości, takich jak Asyryjczycy i Turkmeni, uniemożliwiono głosowanie; wzywa władze irackie do zagwarantowania w przyszłych wyborach udziału członków tych mniejszości; wzywa również do uznania w nowej Konstytucji praw etnicznych, narodowych, religijnych oraz praw własności Asyryjczyków, jak również ich prawa do stanowienia integralnej części nowego Iraku;
9. uznaje ogłoszone oficjalnie wyniki wyborów i przypomina, że nie mogą one być w żadnym przypadku uważane za zwieńczenie wysiłków; wzywa iracki parlament i nowy rząd do przyjęcia otwartej i konstruktywnej postawy, której celem będzie zjednoczenie całego społeczeństwa irackiego wokół wspólnego programu politycznego dla kraju w celu przezwyciężenia tego, co można by uznać za instytucjonalny

Środa 6 lipiec 2005

podział o podłożu etnicznym; z zadowoleniem przyjmuje zaproszenie i zatwierdzenie przez parlament ministrów sunnickich jako członków nowego prawowitego rządu; z ogromnym zadowoleniem przyjmuje fakt, że 31 % osób wybranych do Tymczasowego Zgromadzenia Narodowego stanowią kobiety; odnotowuje, że nowy iracki parlament wybrał swojego Prezydenta i wyraża gorącą nadzieję, że od tej pory możliwe będzie organizowanie systematycznych spotkań; uważa, że najważniejszym zadaniem nowego parlamentu i rządu musi być umacnianie demokracji i rządów prawa na terytorium całego kraju w celu przygotowania nowej konstytucji;

10. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie rządu tymczasowego w Iraku i zobowiązanie premiera do zagwarantowania pełnego uczestnictwa w rządzie ministrów sunnickich;

11. wzywa kraje sąsiednie do powstrzymania się od wszelkich interwencji w sprawy wewnętrzne Iraku oraz do poszanowania jego niepodległości, suwerenności i integralności terytorialnej i wyrażanego przez naród iracki pragnienia samodzielnego zbudowania systemu konstytucyjnego i politycznego kraju;

12. podkreśla, że śledzenie z bliska przemian politycznych i wspieranie władz Iraku w przygotowaniu przyszłego referendum w sprawie konstytucji oraz wyborów ogólnych przewidzianych w dniu 15 grudnia 2005 r. jest niezmiernie istotne dla wspólnoty międzynarodowej; wzywa UE, by przyjęła na siebie poważne zobowiązania w tym zakresie, wysyłając, w porozumieniu z władzami irackimi, wiarygodną liczbę unijnych obserwatorów, którzy będą śledzić na miejscu przebieg wydarzeń, w ramach pełnej Wyborczej Misji Obserwacyjnej UE, wspieranej przez delegację obserwatorów z Parlamentu Europejskiego, która zostanie poprzedzona znacznym wysiłkiem finansowym w zakresie niezbędnego wsparcia wyborczego;

13. utrzymuje, że Unia ma obowiązek zachęcania i popierania działalności demokratycznych organizacji irackiego społeczeństwa obywatelskiego, ponieważ jest to zasadniczy sposób promowania rozwoju nowego, demokratycznego Iraku; wzywa Komisję do udzielania w przyszłości poparcia programom umożliwiającym demokratycznym organizacjom irackiego społeczeństwa obywatelskiego wspieranie państwa prawnego oraz podstawowych praw człowieka narodu irackiego.

Przywrócenie bezpieczeństwa i droga do odbudowy

14. podkreśla, że stworzenie zadowalającego i trwałego klimatu socjopolitycznego zależy od spełnienia następujących warunków wstępnych:

- a) poszanowania międzynarodowej praworządności i zgodności z odnośnymi międzynarodowymi porozumieniami dotyczącymi praw człowieka, w celu położenia kresu przypadkom naruszania tych praw,
- b) wsparcia i współpracy z irackimi władzami w oparciu o mandat ONZ,
- c) przekonania obywateli Iraku do zaangażowania się w zadanie odbudowy ich własnego, suwerennego, zjednoczonego i niepodległego państwa,
- d) potępienia wszelkich form terroryzmu i aktów przemocy skierowanych zarówno przeciwko cywilnej społeczności Iraku, jak i wielonarodowym siłom zbrojnym w Iraku,
- e) wsparcia na rzecz aktywnej współpracy Unii Europejskiej i irackich władz w zwalczaniu terroryzmu;

15. podkreśla, że w kraju zniszczonym przez ponad dwadzieścia lat niemal nieprzerwanych wojen i sankcji zasadniczą sprawą dla przywrócenia stabilizacji jest zapewnienie wszystkim Irakijczykom dostępu do najważniejszych usług, takich jak podstawowa opieka zdrowotna i nauczanie, czysta woda do picia oraz odpowiedni stan sanitarny; nalega, aby Unia Europejska przeznaczyła swój znaczący know-how i środki na współpracę z władzami irackimi oraz międzynarodową społecznością donatorów w celu zagwarantowania, aby świadczenie tych podstawowych usług miało najważniejsze znaczenie;

16. wzywa Unię Europejską i Państwa Członkowskie do skorzystania z nadarzającej się okazji do poparcia nowej rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie Iraku, w celu dokonania oceny sytuacji i usprawnienia procesu stabilizacji oraz:

- a) ustanowienia gwarancji dla większego zaangażowania ONZ i jej wiodącej roli,
- b) zapewnienia rozpatrzenia możliwości oraz podjęcia procesu decyzyjnego dotyczącego zastąpienia wojsk zagranicznych siłami pokojowymi ONZ, zważywszy zwłaszcza na fakt, że wszystkie ugrupowania kandydujące w wyborach opowiedziały się za wycofaniem zagranicznych sił zbrojnych, a także, że niektóre z państw biorących udział w wojnie już wycofały lub podjęły decyzję o wycofaniu swoich oddziałów, w oparciu o świadomość, że wszelka decyzja dotycząca wycofania zagranicznych sił zbrojnych powinna być wdrażana stopniowo, zgodnie z jasnym harmonogramem,
- c) zapewnienia rozważenia możliwości udziału w szkoleniu irackich sił zbrojnych i policji tych państw, które nie brały udziału w wojnie;

Środa 6 lipiec 2005

17. przypomina, że głównym wyzwaniem w zakresie odbudowy pozostaje w dalszym ciągu umacnianie rządów prawa poprzez ustanawianie i wzmacnianie skutecznych instytucji demokratycznych, eliminacja źródeł napięcia pomiędzy różnymi grupami społecznymi, uwzględnianie problematyki płci we wszystkich projektach, umacnianie społeczeństwa obywatelskiego poprzez wspieranie organizacji pozarządowych oraz zagwarantowanie wolności środków masowego przekazu i rzeczywistego poszanowania powszechnych norm i praw człowieka, a zwłaszcza praw mniejszości;
18. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Iraku dotyczącą przystąpienia do Statutu Rzymskiego Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK), jednakże po raz kolejny wzywa władze irackie do wprowadzenia zakazu stosowania kary śmierci, do zapewnienia właściwych warunków przetrzymywania więźniów oraz do stworzenia skutecznego wymiaru sprawiedliwości, zdolnego do zwalczania bezkarności poprzez ściganie sprawców; zaznacza, że działaniom tym powinna towarzyszyć spójna polityka gospodarcza, społeczna i kulturowa, które muszą być uzupełnione na krótką i dłuższą metę o plan pomocy kryzysowej, ponieważ znaczna część irackiego społeczeństwa poważnie zubożała, a zatem pomoc zagraniczna jest konieczna;
19. uważa, że należy ustanowić niezależną Komisję pod przewodnictwem ONZ, złożoną z wybitnych irackich i innych międzynarodowych prawników, w celu opracowania projektów całościowego programu dla wymiaru sprawiedliwości w Iraku, zważywszy na popełnione czyny w zakresie naruszania praw człowieka i podstawowych swobód, a także przestępstwa na dużą skalę; w związku z powyższym podkreśla potrzebę postawienia przed sądem przywódców poprzedniego reżimu, zapewniając im prawo do uczciwego i bezstronnego procesu zgodnego z powszechnie stosowanymi zasadami, włączając w to zniesienie kary śmierci;
20. podkreśla fakt, iż kobiety w Iraku nadal napotykały na różne formy dyskryminacji w ustawodawstwie i praktyce prawnej; wzywa władze irackie do wykorzenia w szczególności honorowych zabójstw i zapewnienie, aby te zbrodnie były ścigane i karane tak samo jak inne zabójstwa; w związku z tym wzywa władze irackie do dokonania rewizji całego ustawodawstwa, które dyskryminuje kobiety, w tym kodeksu karnego i prawa dotyczącego stanu cywilnego, oraz do wycofania wszystkich zastrzeżeń załączonych do Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) ONZ; uważa, że powinny zostać podjęte specjalne środki w celu promowania równości kobiet poprzez zapewnienie równego dostępu do praw ekonomicznych i socjalnych, w tym nauczania, zatrudnienia i opieki zdrowotnej, a także swobody poruszania się i działalności politycznej;
21. wzywa do poszanowania i ochrony podstawowych praw największej grupy osób wewnątrznie przesiedlonych w Iraku, Arabów z bagien, których potraktowanie przez reżim Saddama Husejna było szczególnie brutalne i tragiczne; zdecydowanie zachęca do poszukiwania długofalowego rozwiązania kwestii osób wewnątrznie przesiedlonych w południowym Iraku, z uwzględnieniem prawa do powrotu na ziemię i wody, na których Arabowie z bagien łowili ryby i które uprawiali przez ponad 5000 lat; w tym kontekście wspiera przygotowywanie w nowym Iraku polityk praw człowieka, u podstaw których leży przywrócenie własności bezprawnie skradzionej przez poprzedni reżim;
22. podkreśla znaczenie ochrony terenów wykopalisk archeologicznych Iraku, takich jak starożytne miasto Babilon oraz wzywa Radę i Komisję Europejską do wsparcia UNESCO do sfinansowania projektów restauracji zabytków w ramach odbudowy kraju;
23. z zadowoleniem przyjmuje wspólne działanie w zakresie WPZiB w sprawie Zintegrowanej Misji UE mającej na celu zaprowadzenie praworządności w Iraku i opowiada się za podjęciem dalszych działań finansowanych z budżetu Wspólnoty oraz zaangażowaniem instytucji unijnych w ich realizację;
24. nalega, by zdynamizować partnerstwo transatlantyckie, poprzez podział obciążeń i odpowiedzialności, na zasadzie skutecznej wielostronności, która obejmuje również kraje muzułmańskie i inne kraje sąsiadujące; w związku z powyższym zachęca do stworzenia misji pokojowej pod przywództwem ONZ;
25. wskazuje na potrzebę zaangażowania sąsiadów Iraku w proces odbudowy; postrzega zinstytucjonalizowaną współpracę jako pomocne forum dla dyskusji i koordynacji kwestii będących przedmiotem wspólnych obaw, takich jak bezpieczeństwo granic, terroryzm, handel bronią i narkotykami oraz przestępczość zorganizowana; wyraża także przekonanie, że takie forum mogłoby stopniowo stworzyć mechanizm budowania zaufania i współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa w regionie;
26. uznaje i popiera doświadczenia tych partnerów ekonomicznych z obecnych krajów UE, którzy skutecznie działali jako inwestorzy i usługodawcy w Iraku przed wojną.

Środa 6 lipiec 2005

Swoisty charakter i działania UE i PE

27. postrzega politykę UE wobec Iraku w szerszym kontekście strategicznego partnerstwa Unii z krajami basenu Morza Śródziemnego i Bliskiego Wschodu oraz wyraża życzenie, by w średniookresowej perspektywie Unia Europejska opracowała wszechstronną strategię regionalną wobec krajów Bliskiego Wschodu niebędących krajami śródziemnomorskimi;

28. zauważa, że UE musi popierać współpracę regionalną i zachęca Irak do uczestnictwa w Strategicznym Partnerstwie UE z krajami basenu Morza Śródziemnego i Bliskim Wschodem oraz podkreśla fakt, że stopniowe ustanawianie gospodarczej współpracy regionalnej będzie znaczącym pierwszym krokiem na drodze do zmniejszania napięć i umożliwienia stopniowego rozwoju współpracy politycznej i w zakresie bezpieczeństwa;

29. podkreśla ważną rolę, jaką państwa sąsiadujące z Irakiem mogą odegrać w procesie budowania pokoju, zachowania jedności Iraku i promowaniu procesu demokratycznego; wzywa Unię Europejską i Państwa Członkowskie, aby w ramach swoich stosunków zewnętrznych zachęcały sąsiadów Iraku do należytego odegrania takiej roli oraz do udzielania im w tym celu wsparcia;

30. zaznacza, że pomoc unijna oraz polityka odbudowy powinny, przy wsparciu ze strony społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych, naprawić niedociągnięcia z przeszłości i zapewnić lepsze zrozumienie dynamiki społeczeństwa irackiego; podkreśla, że przyszłe irackie instytucje polityczne powinny odzwierciedlać wolę narodu irackiego i zachować jedność kraju, zachęcając jednocześnie do decentralizacji geograficznej rządu i przyjęcia systemu politycznego opartego na demokracji bezpośredniej oraz federalnego państwa, które uwzględni różnorodność kraju zapewniając harmonijne uczestnictwo wszystkich grup społecznych i etnicznych oraz zapewniając, że kobiety będą reprezentowane i będą odgrywać rzeczywistą i aktywną rolę w procesie kształtowania polityki i odbudowy, nie będąc przedmiotem dyskryminacji;

31. popiera stworzenie społecznej gospodarki rynkowej, dającej małym i średnim firmom niezbędne możliwości rozwoju; uważa, że pomoc UE na rzecz wspierania demokracji i rządów prawa jest równie ważna;

32. popiera rozpoczęcie rozmów w sprawie przystąpienia Iraku do WTO, jako kluczowy krok w kierunku ponownego włączenia Iraku w gospodarkę światową; niemniej jednak uważa za konieczne uprzednie ustanowienie w Iraku odpowiednich oraz uprawnionych instytucji, umożliwiających ich przedstawicielom negocjowanie warunków akcesji, a także zachęca UE do utrzymania pomocy na rzecz promowania przystąpienia Iraku do organizacji międzynarodowych i jego aktywnego uczestnictwa w tych organizacjach, konwencjach i traktatach, takich jak Konferencja ONZ ds. Handlu i Rozwoju (UNCTAD), Program ONZ ds. Rozwoju (UNDP), Program Środowiskowy Narodów Zjednoczonych (UNEP), Międzynarodowa Organizacja Pracy (MOP), Protokół z Kyoto oraz Konwencja w sprawie Różnorodności Biologicznej;

33. podkreśla, że wszelki znaczący wkład UE w odbudowę Iraku nie powinien odbywać się kosztem zmniejszenia pomocy dla innych państw lub regionów; podkreśla, że Komisja powinna dostarczać regularnie pełnych i przejrzystych informacji na temat rzeczywistego udostępniania środków, a także wykorzystania pomocy UE, uwzględniającej będące pośrednio do dyspozycji za pośrednictwem innych organizacji fundusze takich organizacji jak Międzynarodowy Fundusz na rzecz Odbudowy Iraku;

34. wyraża zdziwienie, że pomimo swojej rezolucji z dnia 16 września 2004 r. w sprawie sytuacji w Iraku⁽¹⁾ zarząd nad funduszami przyznanymi na odbudowę sprawuje w części World Bank Trust, a nie w całości Organizacja Narodów Zjednoczonych; wyraża zaniepokojenie faktem, że jak dotąd World Bank Trust wykorzystał jedynie nieznaczną część zgromadzonych środków; nalega, aby budżet Unii na rok 2006 uwzględnił możliwość przyjęcia funduszy przez Irak i zaleca, ze względu na ogromną korupcję istniejącą w tym kraju, przeprowadzenie niezależnego audytu w zakresie wykorzystania tych funduszy;

35. z zadowoleniem przyjmuje nacisk kładziony przez Komisję na redukcję zadłużenia i popiera wspólnie ustaloną w zawartym w listopadzie 2004 roku porozumieniu Klubu Paryskiego strategię przewidującą zmniejszenie długu o 80 % w trzech kolejnych fazach;

36. zauważa, że z uwagi na rozmiar kraju oraz więzi historyczne i geograficzne UE i Irak posiadają wspólne rynki dóbr i usług; popiera zatem wysiłki zmierzające do doskonalenia zgodności regulacji gospodarczych Unii Europejskiej i Iraku oraz do nawiązania dialogu politycznego i gospodarczego, będącego wyrazem wspólnego interesu w pełnym partnerstwie;

⁽¹⁾ Dz.U. C 140 E z 9.6.2005, str. 157.

Środa 6 lipiec 2005

37. zachęca UE do stałej pomocy mającej na celu budowanie potencjału irackich instytucji administracyjnych i gospodarczych, szczególnie w restrukturyzacji ram instytucjonalnych, zwłaszcza w odniesieniu do ustanowienia niezależnego banku centralnego, stabilnej waluty, władz podatkowych i budżetowych oraz w nieskrępowanym rozwoju rynków finansowych i sektora prywatnego w sposób sprzyjający gospodarczej reformie rynkowej i bezpośrednim inwestycjom zagranicznym;
38. zauważa, że Irak jest beneficjentem Powszechnego Systemu Preferencji Celnych Wspólnoty Europejskiej (GSP); zachęca do konkretnej współpracy administracyjnej, tak by preferencje handlowe GSP mogły zostać faktycznie wprowadzone w Iraku, gdy tylko pozwolą na to warunki;
39. podkreśla, że jednym z zasadniczych warunków odbudowy i rozwoju gospodarki irackiej jest sprawowanie przez Irakijczyków pełnej władzy i kontroli nad własnymi zasobami naturalnymi oraz upewnienie się, że dochody płynące ze sprzedaży ropy naftowej są reinwestowane w Iraku;
40. zaznacza, że z uwagi na możliwość znaczącego przyczynienia się Iraku do bezpieczeństwa dostaw energii dla Unii oraz na potencjał UE i Iraku w zakresie wspólnego korzystania ze zwiększonej irackiej produkcji ropy i gazu ziemnego, jednakowe zasady w dziedzinie inwestycji oraz zgodność regulacji w sektorze energii są wysoce interesujące zarówno dla UE, jak i dla Iraku;
41. wskazuje, że klarowne informowanie europejskich podatników o wydanych kwotach i projektach prowadzonych przez UE w Iraku jest sprawą najwyższej wagi; wzywa zatem Komisję do opracowania strategii informacyjnej w europejskich środkach przekazu i stworzenia strony internetowej na portalu Biura Współpracy „EuropeAid” Komisji w celu przedstawiania istotnych informacji na temat jej działań rozwojowych w Iraku i zwiększenia przejrzystości;
42. żąda, aby wszystkie projekty w zakresie pomocy humanitarnej i odbudowy były starannie planowane, przy zachowaniu przejrzystości, spójności oraz wzmożonej koordynacji i współpracy z międzynarodowymi donatorami, przy równoczesnym zapewnieniu niezbędnych warunków bezpieczeństwa dla pracowników pomocy humanitarnej;
43. podkreśla fakt, iż proces odbudowy powinien być prowadzony w sposób neutralny, a projekty odbudowy powinny się znaleźć pod kontrolą tymczasowych i suwerennych władz Iraku;
44. podkreśla potrzebę poświęcenia szczególnej uwagi najslabszym warstwom społeczeństwa, szczególnie dzieciom, osobom starszym i niepełnosprawnym, w celu zapewnienia jak najlepszego wsparcia w zakresie ochrony zdrowia i pomocy socjalnej;
45. zwraca się do krajów-donatorów o opracowanie, w dziedzinie opieki medycznej oraz społecznego i finansowego wsparcia, specjalnych programów reintegracji społecznej dla niepełnosprawnych ofiar lądowych min przeciwpiechotnych i bomb kasetonowych oraz dla ich rodzin, a także o zorganizowanie dla ludności, zwłaszcza dzieci i kobiet, skutecznej kampanii informacyjno-edukacyjnej o minach oraz o aktywne rozminowywanie i powstrzymywanie się od używania min przeciwpiechotnych;
46. uważa, że proces tworzenia konstytucji ma ogromne znaczenie dla kraju i dalszego tworzenia struktur instytucjonalnych; podkreśla, iż ogromnie ważne jest, by prawa kobiet zostały zawarte w nowej irackiej konstytucji i w tym kontekście wzywa Unię Europejską do popierania ich w sposób jak najbardziej zdecydowany i przy każdej okazji; proponuje swoją wiedzę i wsparcie w przygotowywaniu konstytucji Iraku; zachęca do odtworzenia parlamentarnego wymiaru nowego Iraku poprzez wspieranie dialogu między parlamentem Iraku, Parlamentem Europejskim, parlamentami krajów sąsiadujących i Kongresem Stanów Zjednoczonych w ramach poszerzonego Transatlantyckiego Dialogu Legislacyjnego;
47. wzywa do natychmiastowego stworzenia delegacji parlamentarnej *ad hoc* ds. stosunków z tymczasowym Parlamentem Iraku, która w średniookresowej perspektywie przekształci się w stałą delegację parlamentarną ds. stosunków z Irakiem;
48. wzywa Komisję do pójścia za przykładem Rady jeżeli chodzi o ustanowienie stałej obecności w Iraku, z zastrzeżeniem koniecznej oceny w celu zapewnienia bezpieczeństwa pracowników;

*

* *

Środa 6 lipiec 2005

49. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji rządowi Państw Członkowskich UE, Radzie, Komisji, Tymczasowemu Zgromadzeniu Narodowemu Iraku, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, rządowi państw objętych procesem barcelońskim, rządowi Iranu i państwom będącym członkami Rady Współpracy w Zatoce Perskiej oraz rządowi i Kongresowi Stanów Zjednoczonych Ameryki.

P6_TA(2005)0289

Światowy Apel o Działania na rzecz Walki z Ubóstwem

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie Światowego Apelu o Działania na rzecz Walki z Ubóstwem

Parlament Europejski

- uwzględniając „Kwintet przeciwko głodowi” stworzony podczas Światowego Szczytu w sprawie Działania przeciwko Głodowi i Ubóstwu, który doprowadził do Światowego Apelu o Działania na rzecz Walki z Ubóstwem zainicjowanego przez Prezydenta Brazylii Lulę podczas Światowego Forum Społecznego w styczniu 2005 r.,
 - uwzględniając nowojorską deklarację w sprawie akcji przeciwko głodowi i ubóstwu z dnia 20 września 2004 roku podpisaną przez 111 rządów narodowych łącznie ze wszystkimi Państwami Członkowskimi UE,
 - uwzględniając Milenijne Cele Rozwoju (MDG) oraz zbliżający się. Panel Wysokiego Szczebla ONZ podsumowujący postępy na drodze do osiągnięcia Milenijnych Celów Rozwoju we wrześniu 2005 r.,
 - uwzględniając Komunikaty Komisji COM(2005)0132, COM(2005)0133 oraz COM(2005)0134 z dnia 12 kwietnia 2005 r. w sprawie przyspieszania postępu w osiągnięciu Milenijnych Celów Rozwoju,
 - uwzględniając posiedzenie Rady ds. Rozwoju z maja 2005 r.,
 - uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,
- A. zważywszy na ekstremalne ubóstwo, dotyczące ponad miliard ludzi oraz na fakt, że w Afryce Subsaharyjskiej ponad 300 milionów ludzi żyje w całkowitym ubóstwie oraz że miliony ludzi umierają co roku z powodu niewystarczającej opieki zdrowotnej, braku czystej wody, godnych warunków mieszkaniowych i odpowiedniego żywienia,
- B. zważywszy, że druga połowa roku 2005 stanowi dla Unii Europejskiej i jej Państw Członkowskich historyczną możliwość, aby zademonstrować swoją przewodnią rolę w kwestiach rozwoju podczas Szczytu G8 w Gleneagles, podczas nowojorskiej Konferencji MDG we wrześniu oraz podczas Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) odbywającej się w grudniu w Hong Kongu,
- C. zważywszy, że realizacja MDG i zwalczanie światowego ubóstwa będą wymagały od donatorów zwiększenia ilości i poprawienia jakości pomocy, bardziej sprawiedliwego handlu oraz zniesienia nieproporcjonalnego długu oraz mając na uwadze, że dwie trzecie państw rozwijających się wydaje więcej na obsługę długu niż na podstawową opiekę socjalną,
- D. zważywszy, że o wykorzystaniu większości pomocy decyduje darczyńca, co oznacza, że często pieniądze są darowane pod warunkiem zakupu dóbr i usług z kraju donatora; zważywszy, że szacuje się, iż „powiązanie pomocy” zawiąza koszty zaopatrzenia o około 5 miliardów USD,
- E. zważywszy, że pomimo iż wzrosła wysokość oficjalnej pomocy rozwojowej UE (ODA), znaczna część wzrostu jest spowodowana operacjami redukcji zadłużenia, co stoi w sprzeczności z porozumieniem z Monterrey, zgodnie z którym inicjatywa najbardziej zadłużonych ubogich państw świata powinna być w pełni finansowana z dodatkowych środków,
- F. zważywszy, że umorzenie długu w wysokości 2 miliardów USD rocznie, zapowiedziane przez T. Blaira w przeddzień szczytu G8 odnosi się do 18 spośród 165 państw rozwijających się i dotyczy jedynie międzynarodowych instytucji finansowych.